

Цариградъ, Орта-Кюю, 15 юния 1871.

Достопочитаеми съграждани,

Жялно ми е, че чясното събрание на собранието на Сливенската епархиѣ не благоволило да одобри съединението на двети новосъставени епархии въ една подъ оправлението на единъ митрополитъ. Толкова повичи, защото не ми бележити поне, ако би мѣстопробиванието на бждищиятъ митрополитъ да бжди въ Сливянь, че да обикаля и двети епархии, пакъ ли не ви е приета или да? Ази мисла, даже самъ и увѣренъ, че въпросътъ за разпредѣлението на епархиитъ понастоящемъ нѣма да са повдига, но кой знай отсетня, кога са избире екзархатъ и екзархийскиятъ съветъ, който, като поемни своитѣ длѣжности, да не би да преиначи работитѣ, като са основава на двети ени-заарски писма, които г-нъ х. Господинъ представи на съборътъ, въ които са изразява желанието на населението, толкова повичи, защото Чирпанъ, като си остана пакъ подъ Пловдивъ, загорската епархия остава само съ две кази: ески-заарската и казанлъшката, но това е само едно мое предположение за въ бждещето.

Уставатъ се преведи на турски, но г-нъ Кръстевичъ, като го разгледа, никакъ не го удобри, защото преводачътъ, като не знаялъ, какъ да изрази, смисълътъ му съвършено сж измѣнява. По тая причина преводътъ са захвана отъ ново, подъ диктовката на самаго г-нъ Кръстевича, който ако и да не знае да пиши турски, но познава турскиятъ языкъ по-добре отъ най-опитниятъ кятипянъ; таж работа може да са продължи ощи единъ месецъ, че тогава, като го подадеми на Великиятъ везиръ, ще чяками позво-